

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 90.

Sjette Session's anden Samling.

35te Møde.

Løvedagen den 17de Februar.

(Forts.)

Kirke- og Underviisningsministeren

(forts.): Hvad angaaer § 19, saa yttrede Forslagsstilleren, at hvad enten man overlod Provsten eller Biskoppen Kaldsretten, saa var det „Hip som Hay.“ Denne Forestillingsmaade har den ærede Forslagsstiller med Hensyn til mange Lovgjenstande, men jeg anseer det meget uehdigt, at saadanne Ting for ham ere „Hip som Hay“; thi naar der er Spørgsmaal om Bestemmelser, der have en meget indgribende Betydning, saa maa det ikke være Hip som Hay og det er ogsaa langt fra, at det i dette Tilfælde er saaledes. Det er tværtimod et Spørgsmaal af overmaade stor Betydning, om Kaldsretten — naar man forøvrigt gaaer ud fra, at den Berettigelse, som nu i denne Henseende bestaaer for Andre, skal tages bort — skal overlades til Provsten eller til Biskoppen. Jeg kan ikke negte, at jeg finder, at meget overveieende Grunde vilde tale for at henlægge denne Ret under Biskopperne, eller med andre Ord, bringe det dertil, at Kaldsretten blev samlet for en større Kreds hos Gen; jeg troer, at naar man overhovedet vil virke i den Retning, er dette overordentlig vigtigt, og at det navnlig vilde være meget uhenftgsmæssigt at henlægge Kaldsretten til Provsten. — Det er disse almindelige Bemærkninger, jeg har troet det rigtigt at fremhæve allerede under denne første Behandling, selv om de ikke strax skulde lede til noget praktisk Resultat.

Andresen: Hvad angaaer det foreliggende Lovforslag, saa anerkjender jeg den ærede

Forslagsstillers gode Hensigt og Mening, men gode Hensigter og Meninger ere ikke tilstrækkelige, naar man paa den anden Side maa vide, at disse Hensigter og Meninger for Tiden ikke kunne see Hyldest. Det skulde derfor interessere mig, om den ærede Forslagsstiller vilde tage sit Forslag tilbage, thi der er jo sagt, at man ikke skal vække Forhaabninger, og det nu at forhandle denne Sag er jo atter at vække Forhaabninger, ja det er endog at opflamme tidligere Forhaabninger. Enhver veed, at vi under den nuværende Samling ikke kunne bringe dette Forslag igennem; Enhver maa ogsaa vide, at Regjeringen, selv om Forslaget forelaa fuldstændigere og fuldkommen brugbart, under de nuværende Omstændigheder maatte være utilboelig til at gaae ind derpaa, og jeg drager denne Slutning deraf, at vi have skabt en Skoledirecteur, og at man ved at vedtage Forslaget vilde foregribe hans Virksomhed. Jeg vil haabe, at vi snart see denne Skoledirecteur, saa at vi privatim kunne tale med ham om disse Sager og maaskee komme til at virke noget Heldigt ind derpaa, men jeg vil ogsaa haabe, at man vil standse med disse Fægtninger i Luften, thi det er dog ikke Andet end vilde Fægtninger. Der er forøvrigt et Princip, som det glæder mig, at den ærede Forslagsstiller har bragt herind, og som jeg skal gjøre en Bemærkning ved, det er nemlig, naar han vil fritage Skolelærerne for Alt, hvad der kan see ud som personlige Tjenesteforretninger, og det seer dog virkelig ud som saadanne Forretninger, naturligtvis med en vis Indskrænkning, at Skolelæreren skal vaske Præstens Klæder, at han skal være Teiepige, at han skal ringe med Klokken og Sligt. Det er saadanne personlige Tjenesteforretninger, som jeg haaber, at Skolelærerne, naar vi en-